BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XVII. évfolyam, 5. (130.) szám **Bécs, 2022. május**

Endrődi Gábor

MS mester: Kies tájban muzsikáló szerelmespár

Friedrich Lippmanntól, a berlini Kupferstichkabinett egykori igazgatójától került Adalbert von Lanna prágai gyűjteményébe, majd innen vásárolta meg 1910-ben a Louvre azt a rajzot, amelyet az alábbiakban be szeretnék mutatni (1. kép).

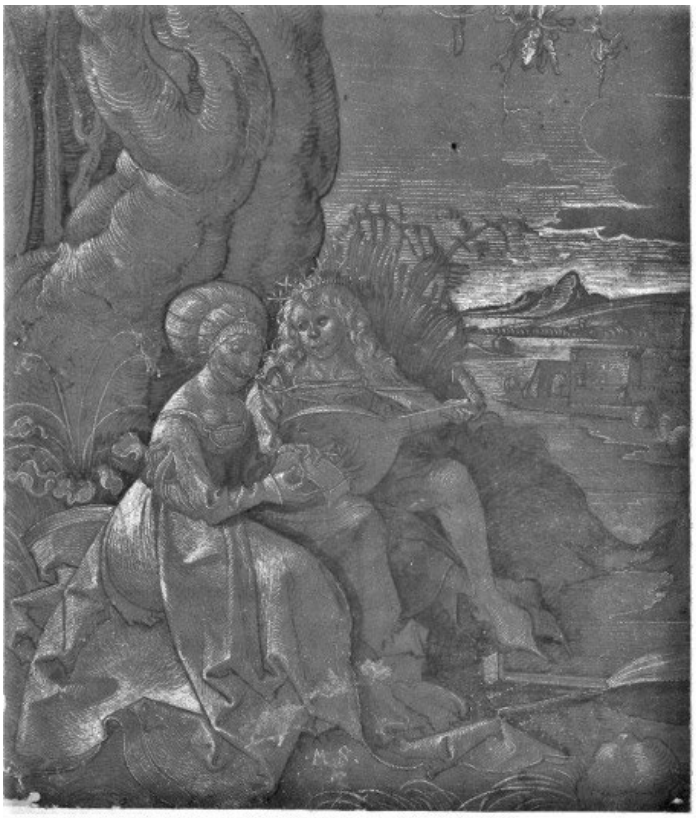

MS mester: *Zenélő szerelmespár*, 1500–1510 körül. Párizs, Musée du Louvre, Cabinet des dessins

A rajz 193×146 mm nagyságú, sötétbarna színnel alapozott papírra készült tintával – tollal és ecsettel, részben lavírozással –, valamint fehér festékkel, amelyet ecsettel vitt fel a művész. Könnyen felismerhető, hogy a lap hozzávetőleg 1500 körül, Dél-Németországban vagy annak vonzáskörzetében készült. Ahogy az ebből az időből, erről a területről fennmaradt hasonló chiaroscuro-rajzok esetében nem ritka, ez a lap is teljes kompozícióként, befejezett képként van kialakítva.

A néző elé táruló jelenet szabad ég alatt játszódik. A jobb oldalon messzire ellátni, a középtérben egy bizonytalan fajtájú vízfelület egy részben beépített szigetet vagy földnyelvet ölel körül, e mögött egy lapos domb és egy meredek hegylánc zárja le a látóhatárt. A képmező bal oldalának nagy részét két vastag, göcsörtös, kanyargó törzsű fa foglalja el, mögöttük vékonyabb fák takarják el a kilátást. A vastag fák tövében, egy keskeny ösvény mellett fiatal pár ül. A nézőtől távolabb helyet foglaló, hivalkodóan öltözött, hosszú hajjal és virágkoszorúval ábrázolt férfi az ölében tartott lanton játszik, a lant félig nyitott tokja a lába előtt, a kép jobb alsó sarkában hever. A nő zárt főkötőt és hosszú, a kép pereméig szétterülő szoknyát visel, tekintete a kezében tartott – minden bizonnyal hangjegyes – papírdarabba merül.

A szabadba, erdőszélre elvonuló szerelmespár 1500 körül délnémet területen kedvelt képtéma volt, amelynek példái sokféleképpen kapcsolódnak az udvari szerelem irodalmi és képi ábrázolásainak az érett középkorig visszanyúló hagyományához. Ebből a hagyományból ered az udvarlás helyszínének locus amoenusként való jellemzése, valamint a lanton játszó férfi, illetve a közös zenélés motívuma is; a zene a csábítás eszközeként vagy a szerelmeseket összekötő harmónia érzékletes jeleként a középkorban többféle árnyalatot adhatott a párok ábrázolásának.

A Louvre rajzával szorosabban rokonítható szerelmespár-ábrázolások 1500 körül képszerűen befejezett rajzok körében és főleg a nyomtatott grafikában találhatók meg. A párizsi rajz közvetlen mintája is egy rézmetszet volt, Albrecht Dürer korai, Szerelmi ajánlat címen ismert lapja (2. kép).

Bár a rajz és a metszetelőkép viszonya laza, és a közöttük lévő hasonlóságok egy része – a képmező, a táj és a figurák egymáshoz viszonyított arányai, a háttér kettéosztása – a képtípus további egykorú példáin is

megtalálható, a figurák beállítása és testtartása mégis egyértelműen tanúskodik arról, hogy a rajzoló Dürer lapját tartotta szem előtt. Nem lehet ugyan teljesen kizárni, hogy a párizsi rajz egy táblakép előtanulmánya lett volna, ennek az esélye azonban csekély, és valószínűbb, hogy az autonóm rajzok egy korai példájával van dolgunk.

Ebben a kérdésben a lap fennmaradási állapota, történetének nyomai nem nyújtanak további támpontokat. A papír (rektó oldalról nézve) bal szélénél egy vízjel töredéke, hétágú csillagot formáló felső része vehető ki; ez nem elég az azonosításhoz. Ez alatt, a hátoldalon egy kisméretű, vonalas tollrajz látható, amely a lap mai peremén túl is folytatódott; az ábrázolt motívum a vázlat töredékessége miatt nem határozható meg (3. kép). A vízjel és a tollvázlat között egy hosszú, ívelt vonalú betépődés húzódik. Ettől eltekintve a papír állapota jó, csak a két alsó sarkon és a bal perem közepénél látható egy-egy szúrt lyuk, az égbolt közepe táján pedig egy gombostűfejnyi méretű benyomódás. A lapot egyszer vízszintesen kettőbe hajtották, de ennek nyomai alig látszódnak az előoldalon. A rajz alsó részén, középtájt piszkosfehér, a lant tokján pedig szintén világos, rózsaszínes árnyalatú szennyeződés figyelhető meg. A bal felső, illetve a jobb alsó sarok környékén a lap előoldala kissé kopott. A sötét tinta elhalványult: bár a lavírozott felületek és az ecsettel megerősített kontúrok ma is jól láthatók, a vékonyabb, tollal felvitt modelláló vonalkázás csak nehezen kivehető, helyenként szinte egybeolvad az alapozás színével. A tinta elhalványulása miatt különösen a figurák arcvonásai váltak homályossá.

2. **Albrecht Dürer:** *Szerelmi ajánlat*, 1495 körül
New York, Metropolitan Museum of Art

A rajz

Hans Wechtlin műveként vonult be a művészettörténeti irodalomba. Egyike volt ugyanis annak a számos rajznak, amelyet Heinrich Röttinger 1907-ben a levéltári forrásokban festőként említett straßburgi művész szignált fametszetekből kiindulva összeállított œuvre-jébe sorolt. Röttinger eközben azt is szerette volna kimutatni, hogy Wechtlin jelentős időt töltött Nürnbergben, Dürer műhelyében. Ez magyarázza meg az általa összegyűjtött – amúgy igen sokféle művészi kézjárást mutató – rajzok közös nevezőjét: Röttinger a korai Dürer közeléből merített, olyan művek köréből, amelyeket, úgy tűnhetett, sem a mesternek, sem a név szerint ismert Dürer-tanítványok valamelyikének nem lehet megnyugtatóan tulajdonítani. Ezeket az attribúciókat és a velük fantasztikus dimenziókba tágított œuvre-t hamar elvetette a kutatás, és idővel maga Röttinger is elhatárolódott korábbi kísérletétől. Az 1907-ben összegyűjtött művek között csak egy van, amelyik valamennyire megragadt a Wechtlin-kutatásban, és ez éppen a szerelmespárt ábrázoló párizsi rajz.

(Forrás: Ars Hungarica, 42. évfolyam, 2016/4)

Megjegyzés: Lapunk jellege és terjedelme miatt, a közreadott részletet az eredeti lábjegyzetek nélkül közöljük. (szerk.)

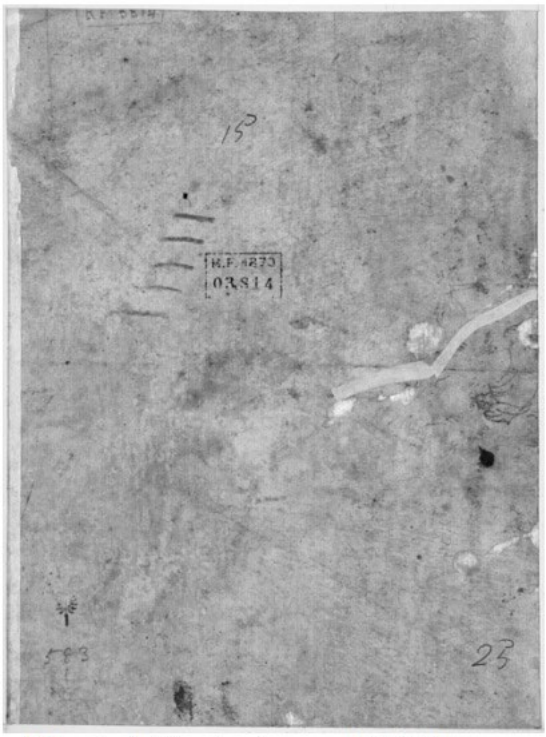

3. **MS mester:** *Zenélő szerelmespár*, 1500–1510 körül (hátoldal)
Párizs, Musée du Louvre, Cabinet des dessins

M E G H Í V Ó

A Bornemisza Péter Társaság júniusi rendezvényére

Előadónk:

Endrődi Gábor

Bécsi szobrászműhelyek és magyarországi megrendelők Hunyadi Mátyás korában

A Collegium Hungaricummal közös rendezvény

2022. június 12-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor
A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Életrajz:

Endrődi Gábor Budapesten, Bécsben és Berlinben végezte a művészettörténeti tanulmányait. Szakdolgozatát a besztercebányai plébániatemplom 1500 körüli szobrászati emlékeiről 2001-ben nyújtotta be. „A Pilgram apokrifek. Vizsgálódások Antal brünni kőfaragóról és szobrászairól” című doktori disszertációját 2012-ben védte meg Budapesten. 1999 és 2007 között a Magyar Nemzeti Galériában dolgozott muzeológusként. 2007 óta tanít az Eötvös Loránd Tudományegyetem Művészettörténeti Intézetében, jelenleg adjunktusi beosztásban. 2016–2018-ban a Humboldt-alapítvány ösztöndíjasaként a müncheni Zentralinstitut für Kunstgeschichtében kutatott. Fő kutatási területe a 15–16. századi Közép-Európa művészete; publikációinak többsége a mai Szlovákia területének szárnyasoltár-művészetével, Anton Pilgrammal valamint a Dürer-kor dél-német festészetével és grafikájával foglalkozik.

.

Würtz Ádám 95 éve született

1927. június 02-án 95 éve született Tamásiban Würtz Ádám, többszörös Munkácsy-díjas festőművész, grafikus és könyvillusztrátor. Művészete világszerte nagy elismerésben részesült.

Egyéni kiállításai voltak a Magyar Nemzeti Galérián kívül, Berlinben, Frankfurt am Mainban, Bécsben, Rómában, Belgrádban, Tokióban, Brüsszelben, Montrealban, New Yorkban, San Franciscóban és élete folyamán több magyar vidéki városban is.

Nagyapja (ugyancsak Würtz Ádám), Temes megyéből kivándorolt az Egyesült Államokba. A Metropolitan színháznál kosztümszabóként dolgozott, s csak az első világháború után gondolt a hazajövetelre. Édesapja (Würtz József) a nagyapát megelőzve korábban visszatért Magyarországra és a Tolna megyei Tamásiban telepedett le. Gazdálkodni kezdett néhány holdon és feleségül vette a helybéli Molnár Arankát. Hat gyermekük született, közülük a harmadik Würtz Ádám. Már kisgyermekként sokat rajzolt, festegetett, képeslapokat másolgatott. Taníttatására nem volt pénz. Első iskolái után a helyi nyomdában dolgozott, ahol titkos szenvedélyét a rajzolást természetesen nem hagyta abba, sőt ólommetszeteket is készített a helyi Tamási Híradónak. 1946 tavaszán már saját kis műtermet rendezett be magának, olajfestéssel is próbálkozott, Markó-reprodukciókat másolgatott. 1946 őszén a budapesti Derkovits Kollégium felvételt hirdetett. Ide küldött be titokban portrékat, tollrajzokat. Október 25-én behívták a kollégiumba. Ekkor járt életében először Budapesten. Itt, a fővárosban két évig sűrítve kapta meg mindazt, amihez idáig nem juthatott hozzá. A Budai Szabad Akadémián Kállai Ernőtől tanulhatott művészettörténetet, Szervánszky Endrétől zenetörténetet, Tolnai Gábortól irodalmat. Kmetty János és Koffán Károly itt rajzot tanított, Medgyessy Ferenc pedig szobrászatot. Egy év múlva már George Grosz és Picasso rajzai tetszettek Würtznek. A Munkácsy utcai Kölcsey Ferenc gimnázium esti tagozatán tett szakérettségit.

1948 és 1953 között a Képzőművészeti Főiskolára járt festészeti és sokszorosító grafikai szakokon, ahol Hincz Gyula, Bortnyik Sándor, Pór Bertalan, Koffán Károly voltak a tanárai, mesterei. Diplomamunkái: rézkarc-illusztráció József Attila életéből, és rézkarc sorozat Hazánk tájai címmel. A főiskola befejezése után a dunaújvárosi művésztelepen az ottani építkezésekről készített rézkarc sorozatot. 1953-ban az Ifjúsági Könyvkiadótól kapta meg első megbízását könyvillusztrációk készítésére. Ez a fajta tevékenység - az illusztrációk készítése - idővel életformájának egyik meghatározó része lett. Később tanulmányutakat tett Ausztriában, Romániában, Görögországban, Olaszországban, Kínában, Svájcban, Franciaországban, Angliában, Németországban és Lengyelországban. 1945-től szerepelt kiállításokon és majdnem minden alkalommal díjat is nyert. Tagja volt a Rézkarcoló Művészek Alkotóközösségének.

Elsősorban illusztrátorként, könyvekhez készített grafikáiról, linómetszetiről és rézkarcairól volt ismert. József Attila és Shakespeare műveinek illusztrálásával érte el a legnagyobb sikereit. Munkássága a magyar grafika egyik kiemelkedő teljesítménye. Élete utolsó éveiben a grafika mellett festészettel is foglalkozott, olajfestményeket és vegyes technikájú képeket készített.

1955-ben vette feleségül Szentirmai Klára textilművészt, házasságukból három gyermek született.

1994. május 13-án, 66 éves korában hunyt el Budapesten.

Fetes Kata

Mona Lisa mosolya

Még soha nem volt alkalmam - megilletődve, négyszemközt - Mona Lisával szembeállni és próbára tenni önmagam: mit érzek majd, ha rámmosolyog? Megbírom-e az évszázadok óta és méltán világhíres mosolyt? Nem volt rá alkalmam és ma már – kis erőfeszítéssel megtehetném! – nem is vágyom rá, hogy legyen! Hajdan, fiatalkoromban, lehetetlen volt ilyen ambíciókat megvalósítani. Ceausescu Romániájából nem lehetett csak úgy a Louvre-ba egy kis mosolynézésre kiruccanni. Később, mikor már lehetett volna - bevallom őszintén!- sokkal jobban érdekeltek az élő, hús-vér lányok és asszonyok szépen ragyogó mosolyai. Nem világhíres mosolyok voltak ezek, szerencsére, hanem az én életem és élménytáram nélkülözhetetlen, személyes, életerőt, életkedvet fenntartó táptalajai és erőforrásai. Mennyire igaz, mit évezrede annyi író és bölcselő már számtalanszor megállapított: bármilyen szép is legyen egy asszony, még egy hajdanvolt, szenvedélyes, nagy szerelem előidézőjének a lenyűgöző, felkavaró testi részleteit is előbb-utóbb elfelejtjük, de mosolyát soha!

Ma, már életem felén túllépve, és ezért talán valamelyest lehiggadva – legyek optimista!- kellemes perceket akkor szerzek magamnak igazán, ha egy-egy szép mosolyt felidézek. Bölcs ember mosolyokat gyűjt! A neurotikus, trófeákat, és ő maga is trófea lesz, előbb-utóbb. Az én mosolygyűjteményem legbecsesebb darabjai között ott van egy ópusztaszeri látogatás során egy hollófekete, göndörhajú fiatal nő mosolya. Mosolyát a Feszty-körkép előtt állva leplezetlenül és hosszan rám ragyogtatta, nem Árpád vezérre! Szívem jobban megdobbant, mint a Vereckei-hágón át a Kárpát-medencébe leviharzó vitézeké! A honfoglalás körképét nézve, a szívek elfoglalásának is megvolt a pillanatnyi veszélye! Visszamosolyogtam. Majd továbbléptünk, és különböző irányba mentünk tovább.

A bécsi villamoson is nem várt ritkaságra bukkantam egyszer, pedig a bécsiek által „bim”-nek becézett járgányokon, egymásra sem néznek az emberek. A közszállítási eszközök amúgy is a nagyvárosi ember tipikus szemkontaktus-elkerülési viselkedésének a jellemző helyszínei. Fáradtan, munkából jövet, mikor az ember csak a vacsorán, meg a frissítő zuhanyozáson töri a fejét, hirtelen feltűnt, hogy egy középkorú, csinos asszony néz engem. Vissza-vissza néztem, hogy megbizonyosodjam, valóban engem néz-e? Tetszik, vagy sem, de engem nézett. Picit megütközve azon, mivel kelthettem így fel a figyelmét, barátságosan rámosolyogtam. Mosolyomat látva, azonnal rájött, hogy lebukott: észrevettem, hogy néz engem. Jólneveltsége miatt, melynek most nyilván megszegte határait, pillanatig zavarba jött, félrenézett, majd határozott mozdulattal felém fordult és nyíltan rám mosolygott. Erre én is, most már fáradtságot és zavart feledve, tiszta szívből visszamosolyogtam. Így mosolyogtunk egymásra, szünet nélkül, gátlástalanul és kedvesen vagy két megállónyit, mikor az asszony a villamosról leszállt. Az ablakból, a lámpák fényében még láttam, ahogyan a villamos után néz, és még mindig mosolyog. Ez a mosolygás nem flört volt, ezért évek múlva sem azt érzem, hogy akkor elszalasztottam volna valamit, hanem azt, hogy gazdagabb lettem valami igazán maradandóval.

Mona Lisa mosolya soha nem tetszett nekem. Lehet mivel csak reprodukciókon, meg dokumentumfilmekben láttam őt. Lehet, a valóságban a földbe gyökerezne a lábam, és megbabonázva állnék a híres mosoly titokzatos holdudvarában. Lehet, hogy így lenne. Ha hagynák. De nem hagyják! Olvasom, hogy több mint tízmillió látogatója van a Louvrenak! Ez a szám évről-évre csak nő. Ez az országnyi tömeg mind igényt tart Mona Lisa sejtelmes mosolyára, mind látni akarja őt. Ő a Louvre legfőbb attrakciója. Az emberek fáradtan és unalomtól kiszürkülve, mosolytalanul, órákig állnak sorba, hogy bejuthassanak, csak azért, hogy végre, néhány méterről és néhány másodpercig, Mona Lisa arcába bámulhassanak: kielégületlenül, csalódottan és komoran. Senkinek sincs sem kedve, sem ideje mosolyogni. Az őrök néhány pillanatig hagyják a nézelődést, aztán morogva már terelik is a tömeget tovább.

Mona Lisa legtöbb látogatója kisember, aki mosolytalanul akár évekig gürcöl és spórol a nagy párizsi útra, meg a Mona Lisával való összemosolygásra. Mind hiába! Mert Mona Lisa fél évezrede ugyan szakadatlanul mosolyog, de akinek napi hármincezer látogatója van, az senkire sem mosolyog! Lehet, igazságtalan vagyok, de meggyőződésem, hogy a Louvreban egyetlen mosoly valódi és szívből jövő: amikor a menedzser és a főkönyvelő a folyamatosan növekvő óriási bevételeket látva egymásra néz és összemosolyog.

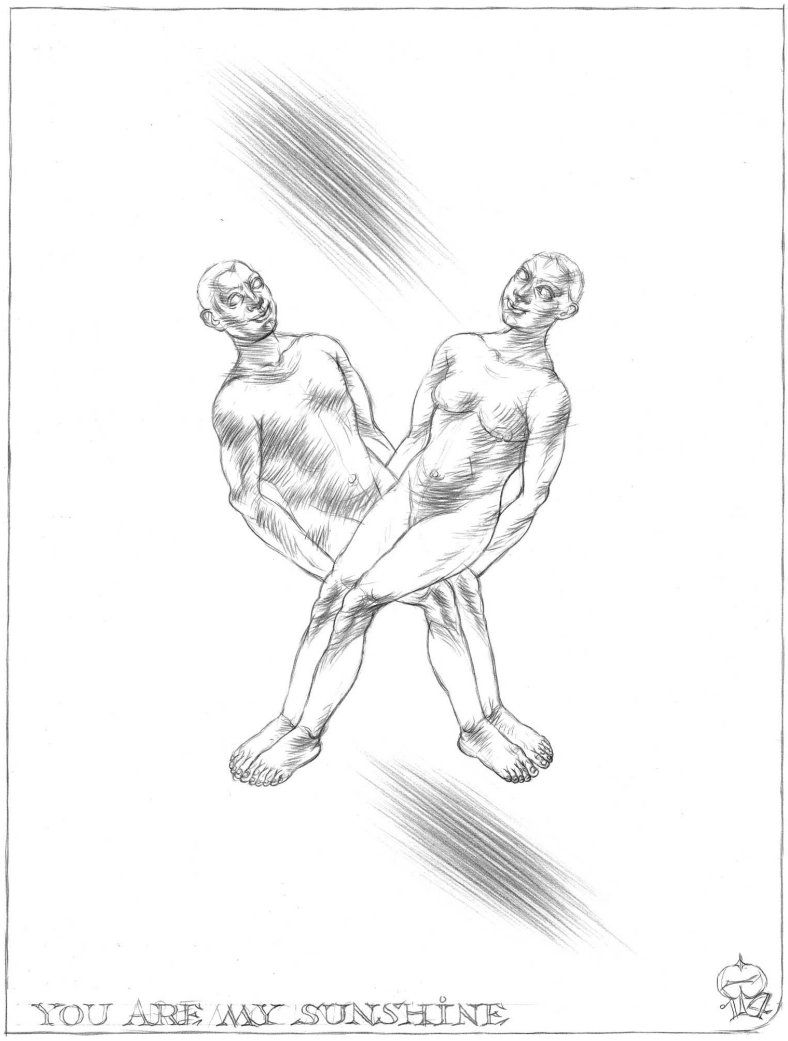

George Gheorghe illusztrációja

Olvadnak a gleccserek, és ez még csak egy a számtalan megoldásra váró planetáris probléma közül. A problémákra megtaláljuk a megoldást. Ha pedig nem, mint eddig is emberi történelmünk folyamán, majd legfeljebb alkalmazkodunk. Hiányoznának, mégis gleccserek nélkül is lehet majd valahogy élni. De mosolytalanul, emberként, nem lehet. Ha a planéta tovább melegszik, de közben az emberi szívek és arcok megfagynak, őszintén azt kívánom, hogy a mesterséges intelligencia és a robotok mihamarabb vegyék át a Földön az uralmat! Azok legalább nem sznobok, vagy a tömegturizmus által megbolondított *világ-kispolgárok*! Nem szelfisznének mindenáron egy félévezredes dámával, annak örökké változatlan, ezért csakis unalmas mosolyára pályázva…

Másréti Zoltán

(Ismeri Ön Freudot?, Brassói Lapok kiadása, Brassó, 2021)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Mester Györgyi

A piros bicikli

A piros bicikli a falnak támasztva álldogált. Várta gazdáját, a kisiskolás Gergőt, hogy minél előbb útra kelhessenek, és a szokásos, délutáni kerékpáros túrájukat megkezdjék.

A bicikli unatkozott. Június eleje volt, ugyan nem tudta, de érezte, nemsokára véget ér a tanítás, kezdődik a nyári iskolai szünet.

Ennek a gondolata örömmel töltötte el, hiszen akkor egyre több időt tölthet a gazdájával, és hosszabban lehetnek úton.

A nyáreleji, szokatlanul nagy hőség elbágyasztotta. Jobban neki kellett támaszkodnia a ház falának, nehogy eldőljön.

A biztos támaszték ellenére, egyszer csak megszédült. A nagy melegtől lehetett…

Ekkor – kicsit már homályosan -, azt látta, nyílik a nagykapu, és betolat az udvarra egy autó.

A társasházi szomszédjuk volt, Dezső bácsi. Az öregúr leállította az autót, kiszállt, majd sebes léptekkel eltűnt a lépcsőház irányában. Még nem volt olyan öreg, hogy feledékeny legyen, de ez esetben mégis valami hasonló történhetett, mivel – talán a nagy meleg hatására -, a nagykaput nem csukta be.

A nyitva álló bejárat, a kis bicikliben a szabadság lehetőségének érzetét keltette. Egyelőre azonban csak vágyakozva bámészkodott kifelé az utcára.

Ekkor váratlanul, két-három kerékpárt látott elsuhanni a kapujuk előtt.

A bringák nagyon gyorsan mentek, szinte repültek. Látta őket egy pillanatra, majd a következő percben huss, már ott se voltak.

Csak meregette a szemét, amikor újabb kerékpárok tűntek fel a kapu előtt, és tova is száguldottak az úttesten.

„Ennek a fele se tréfa – gondolta a kis bicikli. Ez olyan, mintha versenyeznének egymással, ki ér előbb a célba. Ebbe a versengésbe akár én is beszállhatnék. Én is vagyok olyan gyors, mint akármelyik másik kerékpár. Gergő mindig jól karban tart, ha bármi meghibásodás jelentkezik, azonnal kijavíttatja – általában apukával. A lényeg az, hogy én is nagy dolgokra vagyok képes” – erősítgette magában az elhatározást a kis kétkerekű.

Azután gondolt egy nagyot és merészet, és elszántan kigördült a kapun túlra.

Az úttesten csak gurult, gurult, egyre fokozódó gyorsasággal, mígnem utolérte a korábban látott kerékpárokat.

Egy alkalommal azonban hátra nézve észrevette, további kerékpárok tűntek fel mögötte. Mintha őt üldözték volna. Egyből nagyobb sebességre kapcsolt, nehogy utolérjék.

Ahogy távolodott az otthonától, fokról-fokra bátrabb lett. Már egy hihetetlen cél lebegett a szeme előtt: meg kell nyernie ezt a gyorsasági versenyt. Meg kell mutatnia ország-világ előtt, hogy habár ő csak egy kicsi kerékpár, mégis, nagy dolgokra képes.

És láss csodát!

Váratlanul, egy meredek lejtő alján, emberek sokaságát pillantotta meg az út két oldalán.

Tulajdonképpen nem ért rá nézelődni, mert közben belefutott egy piros szalagba, és kettészakította azt. Úgy tűnik, célba ért, ráadásul elsőként.

A tömeg megéljenezte, ami őt nem kis büszkeséggel töltötte el. „Ha ezt Gergő megtudja – gondolta -, biztosan megdicsér majd…”

Amikor feleszmélt, a fal mellett találta magát, a földön. Pedig nem szokott eldőlni, hiszen kis gazdája mindig biztonságosan állította le.

Ekkor megpillantotta Gergőt, aki sebes léptekkel közeledett a buszmegálló felől, majd egyenesen odament hozzá, talpra állította, és szeretettel megsimogatta. „Gyorsan megebédelek, azután indulhatunk – mondta a kisfiú. Biztosan átforrósodtak a kerekeid, talán le is eresztettek, azért dőltél el – tette hozzá. Olyan elaléltnak látszol. Valószínűleg el is szunnyadtál. Lehet, hogy közben valami szépet is álmodtál?! Hamarosan visszajövök, addig is áttollak az árnyékba, a diófa alá. Indulás előtt majd ellenőrzöm a kerekeidet is, mert csak akkor biztonságos kimenni a forgalomba, ha a te műszaki állapotod rendben van. Na, kicsit még álmodozhatsz, amíg vissza nem jövök.” (Forrás: operencia.com)

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A ***Bécsi Posta*** következő száma késő nyáron, a Bornemisza Péter Társaság őszi előadás-évada előtt jelenik meg. Minden kedves olvasónknak és előadásaink látogatóinak kellemes és hasznos nyári pihenést kívánunk!

Rendezvényeink,
az e pillanatban érvényes járványügyi szabályozások értelmében, minden korlátozás nélkül látogathatók.

KIÁLLÍTÁSOK

Menny és pokol között. Hieronymus Bosch rejtélyes világa
Budapesten, a **Szépművészeti Múzeumban** nyílt meg a fenti kiállítás, amely az európai festészet egyik legnagyobb hatású és legemblematikusabb életművét megalkotó németalföldi mester, Hieronymus Bosch (1450 körül – 1516) művészetét mutatja be. Az elmúlt fél évszázad egyik legjelentősebb Bosch-tárlatán közel kilencven műalkotással találkozhat a nagyközönség. A mester saját kezű festményei és rajzai mellett a kiállításon az életmű előzményeihez kapcsolódó alkotások, továbbá műhelyének és követőinek legjellegzetesebb remekművei is láthatók.
A nagyszabású kiállításra mintegy félszáz köz- és magángyűjteményből érkeztek remekművek, többek között a New York-i Metropolitan Museum of Art, a párizsi Musée du Louvre kölcsönzött alkotásokat a budapesti bemutatóra.

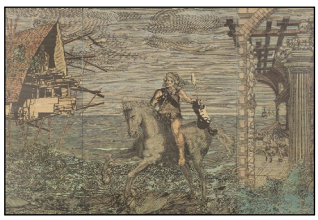

Hans Weigand. Rider in the Storm.
A bécsi **ALBERTINA** Hans Weigand legújabb munkáiból mutat be egy válogatást. Érzékeny grafikusként és festőként régi, hagyományos stílust használ, melyet a jelenbe ültet át. A tárlat Weigandot, mint jövőbe mutató képzőművészt és zenészt láttatja, aki leginkább társadalom- és társadalomkritikai téma- és címválasztása révén igencsak kortárs alkotónak tekinthető. A kiállítás augusztus 21-én zár.

SZÍNHÁZ

Theater in der Josefstaadt: Ödön von Horváth: *Ein Kind unserer Zeit (Korunk gyermeke*).
Horváth regénye a többi katona jobb élete iránti gyűlöletétől radikalizálódott katona útját követi.
Bemutató: június 23-án.

Lapunk letölthető a BPT honlapjáról: www.bornemisza.at/

Absender: P.b.b Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

"Wiener Post"
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW